02/02/2019

Ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς για την Υπαπαντή

/ Ορθόδοξες Προβολές

Στήν Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ)

Ἐκείνη τὴν προγονικὴ κατάρα καὶ καταδίκη πρὸ Χριστοῦ τὴν εἴχαμε ὅλοι κοινὴ καὶ ἴδια, ἐκχυμένη σὲ ὅλους ἀπὸ ἕναν προπάτορα, σὰν νὰ ἀναπτυσσόταν ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ γένους καὶ νὰ ἦταν συνημμένη μὲ τὴ φύσι. Ὁ καθένας ἐπέσυρε ἢ τὴν μομφὴ ἢ τὸν ἔπαινο ἀπὸ τὸν Θεό, μὲ ὅσα ἔπραττε προσωπικῶς, ἐνῶ δὲν μποροῦσε νὰ κάμη τίποτε ἀπέναντι σ’ ἐκείνη τὴν κοινὴ κατάρα καὶ καταδίκη καὶ ἀπέναντι στὸν πονηρὸ κλῆρο πού κατεβαίνει ἀπὸ ἐπάνω σ’ αὐτὸν καὶ δι’ αὐτοῦ στοὺς ἀπογόνους του.

Ἀλλ’ ἦλθε ὁ Χριστὸς ἐλευθερωτὴς τῆς φύσεως, πού μετέβαλε τὴν κοινὴ κατάρα σὲ κοινὴ εὐλογία· ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἔνοχη φύσι μας ἀπὸ τὴν ἀκήρατη Παρθένο καὶ τὴν ἥνωσε στὴν ὑπόστασί του νέαν, χωρὶς νὰ ἔχη μετάσχει σὲ παλαιὸ σπέρμα, τὴν κατέστησε ἀθῶα καὶ δικαιωμένη, ὥστε καὶ οἱ γεννώμενοι ἀπὸ αὐτόν ἔπειτα κατὰ πνεῦμα νὰ μένουν ὅλοι ἔξω ἀπὸ τὴν προγονικὴ ἐκείνη κατάρα καὶ καταδίκη.

Τί λοιπόν; Δὲν μεταδίδει τὴ χάρι του σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ὑποστάσεις μας καὶ δὲν λαμβάνει ὁ καθένας μας ἄφεσι τῶν πλημμελημάτων του ἀπὸ αὐτόν, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἀνέλαβε ὑπόστασι ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ τὴν φύσι μας τὴν ὁποία ἀνανέωσε ἑνωθείς μὲ αὐτήν κατὰ τὴν ἰδιαίτερη ὑπόστασί του: Πῶς ὅμως θὰ ἐνεργοῦσε ἔτσι, αὐτός πού θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι τελείως καὶ κατῆλθε κλίνοντας τοὺς οὐρανούς γιὰ χάρι ὅλων καί, ἀφοῦ δι’ ἔργων καὶ λόγων καὶ παθημάτων τοῦ ὑπέδειξε κάθε δρόμο σωτηρίας, ἐπανῆλθε στοὺς οὐρανούς, ἑλκύοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ τούς πιστούς του;

Ἑπομένως γιὰ νὰ παράσχη τελεία ἀπολύτρωσι ὄχι μόνο στὴ φύσι τὴν ὁποία ἔλαβε ὁ Ἴδιος ἀπὸ ἐμᾶς σὲ ἀδιάσπαστη ἕνωση, ἀλλά καὶ στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς πιστεύοντας σ’ αὐτόν; Τοῦτο λοιπὸν ἔπραξε καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ πράττη, συνδιαλλάσσοντας τὸν καθένα μας δι’ ἑαυτοῦ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἐπαναφέροντας τὸν καθένα στὴν ὑπακοὴ καὶ θεραπεύοντας κάθε παρακοή.

Γι’ αὐτό λοιπὸν καθώρισε καὶ θεῖο Βάπτισμα κι’ ἔθεσε σωτηρίους νόμους, ἐκήρυξε μετάνοια σὲ ὅλους καὶ μετέδωσε δὲν μεταδίδει τὴ χάρι του σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ὑποστάσεις μας ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ αἷμα του. Διότι δὲν εἶναι γενικῶς ἡ φύσις ἀλλά ἡ ὑπόστασις τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς πιστεύοντας πού δέχεται τὸ Βάπτισμα καὶ πολιτεύεται κατὰ τὶς θεῖες ἐντολὲς καὶ γίνεται μέτοχός του θεουργοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ποτηριοῦ.

Διὰ τῶν μέσων τούτων βέβαια ὁ Χριστὸς μᾶς ἐδικαίωσε ὑποστατικῶς καὶ μᾶς ἐπανέφερε στὴν ὑπακοὴ τοῦ οὐράνιου Πατρός· τὴν ἴδια δὲ τὴ φὺσιν πού προσέλαβε ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ἀνανέωσε, τὴν ἔδειξε ἁγιασμένη καὶ δικαιωμένη καὶ σὲ ὅλα ὑπήκοο στὸν Πατέρα, δι’ ἐκείνων πού ἔπραξε καὶ ἔπαθε αὐτός κατ’ αὐτήν ἑνωμένος μὲ αὐτήν ὑποστατικῶς. Ἀνάμεσα σὲ αὐτά εἶναι καὶ ἡ ἑορταζόμενη σήμερα ἀπὸ ἐμᾶς ἀνάβασις, ἡ ἀναβίβασίς του στὸν παλαιὸ ἐκεῖνο ναὸ πρὸς καθαρισμό, ἡ προϋπάντησις ἀπὸ τὸν θεόληπτο Συμεὼν καὶ ἡ εὐχαριστία τῆς Ἄννας, ἡ ὁποία παρέμενε στὸν ναὸ ὅλη τὴ ζωὴ της (Λουκᾶ 2,22-38).

Πραγματικὰ μετὰ τὴν γέννησι τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τὴν Παρθένο καὶ τὴν κατὰ τὸν μωσαϊκὸ νόμο περιτομὴ τὴν ὄγδοη ἡμέρα, ὅπως λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, «ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμερες τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμο τοῦ Μωϋσέως, τὸν ἀνέβασαν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο».

Περιτέμνεται κατὰ τὸν νόμο, ἀνεβάζεται κατὰ τὸ γεγραμμένο, προσφέρεται θυσία κατὰ τὰ λεγόμενα στὸν νόμο Κυρίου.

Βλέπετε ὅτι ὁ ποιητὴς καὶ δεσπότης τοῦ νόμου γίνεται καθ' ὅλα ὑπήκοος στὸν νόμο; Ἐπιτελώντας τί μὲ αὐτά; Καθιστώντας καθ' ὅλα ὑπήκοο τὴν φύσι μας στὸν Πατέρα καὶ θεραπεύοντας τὴν κατ' αὐτήν παρακοή μας καὶ μετατρέποντας τὴν γι' αὐτήν κατάρα σ' εὐλογία. Ὅπως δηλαδὴ ὅλη ἡ φύσις μας ἦταν στὸν Ἀδάμ, ἔτσι καὶ στὸν Χριστὸ· καὶ ὅπως διὰ τοῦ ἀπὸ τὴν γῆ Ἀδὰμ ὅλοι ὅσοι ἐλάβαμε ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν ὕπαρξι ἐστραφήκαμε πρὸς τὴν γῆ καὶ καταρριφθήκαμε, φεῦ, στὸν ‘Ἅδη, ἔτσι διὰ τοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανό Ἀδάμ, κατὰ τὸν ἀπόστολο, ὅλοι ἀνακληθήκαμε στὸν οὐρανό καὶ ἀξιωθήκαμε τὴν ἐκεῖ δόξα καὶ χάρι.

Τώρα ὅμως ἀξιωθήκαμε μυστικῶς, διότι, λέγει «ἡ ζωὴ σας μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸ εἶναι στὸν Θεό, ὅταν δὲ ὁ Χριστὸς φανερωθῆ κατὰ τὴν δευτέρα ἐπιφάνεια καὶ παρουσία, τότε καὶ σεῖς ὅλοι θὰ φανερωθῆτε σὲ δόξα» (Ἐφ. 5, 5). Ποιοὶ «ὅλοι»; Ὅσοι υἱοποιήθηκαν κατὰ τὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Πνεύματος ἀποδείχθηκαν καὶ διὰ τῶν ἔργων πνευματικὰ τέκνα τούτου.

Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν, τὸν ἀνέβασαν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο. Ποιῶν «αὐτῶν»; Ὁ λόγος τοῦ νόμου εἶναι περὶ τῶν γεννητόρων, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν γεννωμένων ἀπὸ τὴν ἕνωσί τους, πού ἔχουν ἀνάγκη καθάρσεως. Διότι καὶ ὁ ψαλμωδὸς λέγει «συνελήφθηκα σὲ ἀνομίες καὶ ἡ μητέρα μου μ' ἐκυοφόρησε σὲ ἁμαρτίες».

Ἐδῶ δὲ πού δὲν ὑπάρχουν γεννήτορες, ἀλλά ἦταν μόνο μητέρα, καὶ αὐτή Παρθένος, πού ὑπάρχει ἐπίσης γέννησις παιδιοῦ συλληφθέντος ἀσπόρως, ὁπωσδήποτε δὲν ὑπῆρχε χρεία καθαρισμοῦ, ἀλλ' ἦταν ἔργο ὑπακοῆς καὶ τοῦτο, πού ἐπανέφερε τὴν παρακούσασα φύσι καὶ ἀπήλειφε τὴν εὐθύνη ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς.

Ὅταν λοιπὸν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ των, τὸν ἀνέβασαν γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο, νὰ τὸν ἀφιερώσουν, νὰ καταστήσουν φανερὸ ὅτι εἶναι πρωτότοκος, ὅπως ἔχει γραφεῖ στὸν νόμο τοῦ Κυρίου, ὅτι «κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού διανοίγει τὴν μήτρα, θὰ ἀποκληθῆ ἀφιερωμένο στὸν Κύριο.

Καί ὅμως αὐτός εἶναι ὁ μόνος πού διάνοιξε μήτρα, ἀφοῦ κυοφορήθηκε χωρὶς γεννετήσια ἕνωσι μὲ μόνο τὸ προσφώνημα καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ, πού δέχθηκε στὶς ἀκοές της ἡ Παρθένος δι' ἀγγέλου· πῶς λοιπὸν ὁ νόμος λέγει «κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού διανοίγει μήτρα»; Ὅπως πολλοὶ λέγονται προφῆτες καὶ πολλοὶ χρισμένοι, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ψαλμωδοῦ, «μὴ ἐγγίζετε τοὺς χρισμένους μου καὶ μὴ κακοποιῆτε τοὺς φέροντας σ' αὐτό ὡς Θεὸν τὸν ὕμνο καὶ τὴν ἱκεσία»,

παρακαλώντας ν’ ἀπαλλαγῆ εἰρηνικὰ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ διακηρύσσοντας σὲ ὅλους ὅτι αὐτό εἶναι τὸ σωτήριο φῶς, ἰσχυριζόμενος δὲ ὅτι τοῦτο ἔχει τεθῆ σὲ πτῶσι τῶν ἀπιστούντων καὶ σὲ ἀνάστασι τῶν πιστευόντων σ’ αὐτό.

Ἔπειτα συνωμίλησε μὲ τὴν Παρθένο καὶ Μητέρα τοῦ βρέφους. δεικνύοντας ἀπὸ τὴν ὀδύνη γιὰ τὸν μελλοντικὸ σταυρὸ τοῦ παιδιοῦ ὅτι θὰ φανερωθῆ κατὰ φύσι μητέρα τοῦ τώρα Θεανθρώπου βρέφους καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἀποκαλύψη τοὺς ἀμφίβολους γι’ αὐτό λογισμοὺς θὰ τοὺς ἀπαλείψη ἀπὸ τὶς καρδιές· διότι καὶ ὁ Συμεὼν τὴν γνησία μητέρα τοῦ ἀμφίβολου παιδιοῦ προσδιώρισε ἀπὸ τὴν σχετικὴ μὲ τὸ πάθος ὀδύνη καὶ ἀπὸ τὴν γι’ αὐτό τὸ πάθος σφοδρὰ λύπη καὶ συμπάθεια.

Ἡ δὲ προφήτις Ἄννα, χήρα τοῦ Φανουὴλ ἡλικίας ὀγδόντα τεσσάρων ἐτῶν, ἐπιδιδομένη σὲ νηστεῖες καὶ δεήσεις καὶ μὴ ἀπομακρυνόμενη καθόλου ἀπὸ τὸν ναό, καταληφθεῖσα τότε περισσότερο ἀπὸ Θεῖο Πνεῦμα εὐχαρίστησε τὸν Θεό καὶ εὐαγγελίσθηκε ὅτι θὰ ἔλθη ἡ λύτρωσις σ’ ὅσους τὴν προσδέχονται, δεικνύοντας ὅτι αὐτή εἶναι τὸ βρέφος τοῦτο.

Τέτοια λογικὰ τρυγόνια προέπεμψε τὸ ἅγιο Πνεῦμα πρὸς προϋπάντησι τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἀνέβαινε στὸν ναὸ καὶ μᾶς ἔδειξε ὁποῖοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ δεχόμενοι μέσα τους τὸν Χριστό, καὶ ὁποῖοι καὶ ὁποῖες πρέπει νὰ εἶναι αὐτές πού ἔχασαν τοὺς ἄνδρες των καὶ αὐτοί πού ἔχασαν τὶς συζύγους των. Διότι ἡ Ἄννα αὐτή ἦταν χήρα τοῦ Φανουὴλ ἀλλά καὶ προφήτις. Πῶς; διότι, ἀφοῦ ἄφησε τὶς κοσμικὲς καὶ βιωτικὲς φροντίδες, δὲν ἐγκατέλειψε τὸν ναό· διότι εἶχε ἄμωμο τὸν βίο διημερεύοντας καὶ διανυκτερεύοντας μὲ νηστεῖες καὶ ἀγρυπνίες, μὲ προσευχὲς καὶ ψαλμωδίες.

Γι’ αὐτό καὶ ἡ γυναίκα αὐτή τὸν Κύριο, πού λάτρευε μὲ ἔργα, εὐλόγως τὸν ἀνεγνώρισε ὅταν ἦλθε, ὅπως λέγει πρὸς αὐτόν ὁ ψαλμωδὸς προφήτης, «θὰ ψάλω καὶ θὰ προσέξω στὴν τελεία ὁδό, πότε θὰ ἔλθης πρὸς ἐμένα».

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ αἰσθανώμαστε ἐμεῖς πού, ἐνῶ ἔχομε διαταχθῆ νὰ σταυρώσωμε τὴ σάρκα μαζὶ μὲ τὶς ἐπιθυμίες, περιπίπτομε πάλι στὰ ἴδια, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπείθειας; πού, ἐνῶ διαταχθήκαμε νὰ νεκρώσωμε τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνεία, ἀκαθαρσία, πάθος κακό καὶ τὴν ἐπιθυμία, δὲν ἐφαρμόζομε τὴν παραίνεσι;

Δὲν θὰ φοβηθοῦμε λοιπὸν κάποτε, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, τουλάχιστο τὶς θεομηνίες, τὶς ἀπὸ κάτω, τὶς ἀπὸ ἐπάνω, τὶς περασμένες, τὶς μελλοντικὲς ἐκεῖνες καὶ αἰώνιες πού μᾶς ἀπειλοῦν; Δὲν θὰ σεβασθοῦμε τὴν κατὰ σάρκα ἐπιφάνεια τοῦ ἥλιου τῆς δικαιοσύνης Χριστοῦ, ὥστε νὰ περιπατήσωμε προσεκτικὰ σὰν σὲ ἡμέρα; Δὲν θὰ φρίξωμε τὶς ἀποστολικὲς προειδοποιήσεις καὶ ἀποφάσεις καὶ παραινέσεις, πού λέγουν, «δὲν γνωρίζετε ὅτι εἶσθε ναοὶ Θεοῦ καὶ μέσα σας κατοικεῖ τὸ Πνεῦμα τοῦ

Θεοῦ;

Ὅποιος φθείρει τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν φθείρη ὁ Θεός»· καὶ πάλι, «φανερὰ εἶναι τὰ ἔργα τῆς σαρκός, πού εἶναι πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια καὶ τὰ ὅμοια, γιὰ τὰ ὁποῖα προλέγω, ὅπως καὶ ἤδη προεῖπα, ὅτι ὅσοι πράττουν τέτοια δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ»· καὶ πάλι, «τοῦτο νὰ γνωρίζετε, ὅτι κάθε πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, δηλαδὴ εἰδωλολάτρης, δὲν ἔχει κληρονομιὰ στὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ»· καὶ πάλι, «τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός μας, ἡ ἀποχή ἀπὸ τὴν πορνεία· διότι δὲν μᾶς ἐκάλεσε ὁ Θεός γιὰ ἀκαθαρσία, ἀλλά γιὰ ἁγιασμὸ· ἑπομένως ὅποιος τὸ ἀθετεῖ, δὲν ἀθετεῖ ἄνθρωπο, ἀλλά τὸν Θεό πού δίδει τὸ ἅγιο Πνεῦμα του σ’ ἐμᾶς».

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ συλλέξη ὅλες τὶς παραγγελίες τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν γιὰ τὸ θέμα τοῦτο; Σ’ αὐτούς ἀκριβῶς πού σωφρονοῦν καὶ γι’ αὐτό εὑρίσκονται ἀνάμεσα στὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, τί παραγγέλλει ὁ ἀπόστολος; «Σᾶς ἔγραψα στὴν ἐπιστολή, μὴ συναναστρέφεσθε πόρνους». Πραγματικὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἐντρέπονται οἱ ἴδιοι, συμβουλεύει τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς ἀποφεύγουν καὶ νὰ τοὺς ἐντροπιάζουν, λέγοντας πρὸς αὐτούς, «ἐὰν κάποιος κατ’ ὄνομα ἀδελφός εἶναι πόρνος, μὲ αὐτόν οὔτε νὰ συντρώγετε».

Βλέπεις ὅτι ὅποιος κυλίεται στὴν πορνεία εἶναι κοινὸ μόλυσμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ γι’ αὐτό πρέπει ὅλοι νὰ τὸν ἀποφεύγουν καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν; Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Παῦλος παρέδωσε στὸν Σατανᾶ τὸν πορνεύοντα στὴν Κόρινθο καὶ δὲν συνέστησε πρὸς αὐτόν ἀγάπη οὔτε τὸν προσέλαβε, ἕως ὅτου ἐπέδειξε τὴν μετάνοια ἱκανοποιητικῶς.

Σῶζε ὁπωσδήποτε τὴν ψυχή σου ἀπὸ τὰ τόσα κακά, ὦ ἄνθρωπε, τῶν παρόντων καὶ τῶν μελλόντων, τῶν τελευταίων, διττῶν μάλιστα, καὶ στὸν μέλλοντα καὶ στὸν παρόντα αἰώνα. Τὸ γένος τοῦ Ἠσαῦ ἦταν ἀπόβλητο, διότι ἐκεῖνος ἦταν πόρνος καὶ βέβηλος, καὶ ὁ Ροβοὰμ ἔχασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς βασιλείας, ἐπειδὴ ὁ πατέρας του Σολομῶν, γυναικομανῆς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐπέθανε χωρὶς νὰ πάθη τοῦτο ὁ ἴδιος λόγω τοῦ Δαβίδ, ὁ ὁποῖος τὸ προσαφθὲν κάποτε σὲ βάρος τοῦ ἅγος ἐκαθάρισε μὲ ροὲς δακρύων καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἔργα τῆς μετανοίας.

Ἀποφεύγετε τὴν πορνεία, ἀδελφοί, παραγγέλλει πάλι ὁ ἀπόστολος. Ἂν τὴν ἀπέφευγε ὁ Σαμψών, δὲν θὰ ἔπιπτε στὰ χέρια τῆς Δαλιδᾶς, ὥστε μαζὶ μὲ τὰ μαλλιά του νὰ χάση καὶ τὴν δύναμί του, δὲν θὰ ἐτυφλωνόταν, δὲν θὰ ἔχανε ἀδόξως τὴ ζωὴ του μαζὶ μὲ τοὺς ἀλλοφύλους. Ἂν τὴν ἀπέφευγαν οἱ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ ὡς στρατηγὸ καὶ νομοθέτη Ἰουδαῖοι δὲν θὰ ἐθυσίαζαν στὸν Βεελφεγώρ, δὲν θὰ ἔτρωγαν θυσίες, δὲν θὰ ἔπιπταν ὅσο ἔπεσαν. Ἂν τὴν ἀπέφευγε ὁ Σολομῶν, δὲν θ’ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸν Θεό πού τὸν κατέστησε βασιλέα καὶ σοφὸ οὔτε θὰ

ἀνήγειρε ναοὺς στὰ εἴδωλα.

Βλέπετε ὅτι τὸ πάθος τῆς πορνείας ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ πρὸς ἀσέβεια; Οὔτε τὸ κάλλος τῆς Σωσάννης, πού ἐξαπάτησε στὴ Βαβυλώνα τοὺς πρεσβυτέρους, θὰ ἐθριάμβευε ἔπειτα καὶ θὰ συνεκάλυπτε τὸν λιθοβολισμό, ἂν αὐτοί ἀπέφευγαν ἀπὸ τὴν ἀρχή τὸ βδέλυγμα καὶ δὲν τὴν παρατηροῦσαν πρωτύτερα κάθε μέρα ἀκολάστως.

Οὔτε ὁ Ὀλοφέρνης θὰ ἐκοιτόταν μὲ κομμένον τὸν λαιμὸ ὁ ἄθλιος, ἂν προηγουμένως, ὅπως ἔχει γραφεῖ, δὲν εἵλκυε τὸν ὀφθαλμὸ του τὸ σανδάλιο τῆς Ἰουδίθ καὶ δὲν αἰχμαλώτιζε τὴν ψυχή του ἡ ὀμορφιά της. Γι’ αὐτό λέγει ὁ Ἰώβ· «ἔβαλα κανόνα στοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ δὲν θὰ προσέξω παρθένο», πόσο μᾶλλον ἄσεμνο γύναιο, ἄγαμο ἢ ἔγγαμο.

Ἡ ἀγαμία θεοφιλῆ νὰ τηρῆς, ἀγαπητέ, ἢ συζυγία θεοδότη. Πίνε ὕδατα ἀπὸ τὰ πηγάδια σου, κι’ αὐτό μὲ σωφροσύνη, ἄπεχε δὲ τελείως ἀπὸ νοθευμένο ποτό, διότι εἶναι ὕδωρ Στυγός, ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ἀχέροντος, εἶναι γεμάτο θανατηφόρο ἰό, ἔχει τὴ δύναμι δηλητηρίου· διότι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ρίπτη ὅσους πίνουν στὴν καταπακτὴ τοῦ Ἅδη ἢ μᾶλλον στοὺς ἴδιους τούς μυχοὺς τοῦ Ἅδη. Ἀπόφευγε τὸ μέλι ἀπὸ πορνικὰ χείλη, διότι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπαλείφουν πορνικὸ θάνατο, πού εἶναι ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸ Θεό. Πρὸς αὐτόν λέγει ὁ Δαβίδ, «ἐξωλόθρευσὲ ὅλους ὅσοι πορνεύουν».

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ καθαρεύη ἢ νὰ καθαίρεται κι’ ἔτσι νὰ μένη διαρκῶς ἀμίαντος, ἀρκούμενος στὶς ἐπιτρεπτόμενες ἡδονές, αὐτός τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἔγινε ναὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ σ’ αὐτό, νὰ σπεύδη πρὸς ἀπόκτησι ἁγνείας καὶ σωφροσύνης καὶ πρὸς ἀποφυγὴ πορνείας καὶ κάθε ἀκαθαρσίας, γιὰ νὰ παραμείνωμε αἰωνίως εὐφραινόμενοι μαζὶ μὲ τὸν ἄφθαρτο νυμφίο στὶς ἁγνές παστάδες, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς ἀειπάρθενου καὶ παναμώμου καὶ ὑπερδοξασμένης Μητέρας πού τὸν ἐγέννησε παρθενικῶς γιὰ τὴν σωτηρία μας· τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Γένοιτο.